

Lucy Kellaway

Forró túlórák

(részlet)

Az első nap Rhys legalább negyedóránként bejárt Stella irodájába. Vagy, amikor nem volt az irodájában, akkor Stella látta, ahogy az asztala fölé görnyed. Olyan volt, mint a régi szép időkben, mikor gyakornokként próbálta meg felhívni magára a nő figyelmét. Sajnálattal teli nosztalgiával tekintett vissza arra az időre – csak kilenc hónap telt el azóta, bár úgy tűnt, mintha egy másik életben történt volna. Akkor még nem utálta magát, és nem érzett büntudatot. A fiú pedig egyszerűen csak imádta, annyira, hogy Stella szárnyakat kapott.

Két héttel később Stella már úgy gondolta, talán hiba volt Rhyst felvennie. Azáltal, hogy több időt töltöttek együtt, nem csökkent köztük a feszültség, hanem nőtt. Stella meg volt győződve arról, hogy Rhys egyre kevésbé vonzódik hozzá. Az, hogy minden nap látta a fiút, inkább gyötrelmem volt a számára, mint megnyugtató.

Úgy érezte, hogy a fiú egyre ritkábban jön be az irodájába, és, ha ott is van, csak rövid ideig marad bent. Megfigyelte, milyen jól kijön a többi kollégával, és egyre magányosabbnak érezte magát. Minden alkalommal, mikor meghallotta a fiú nevetését, rádöbbsent, hogy külön életet élnek. Minden pillanatban, mikor felnézett, és nem látta az asztalánál, azon kezdett el töprengeni, hol lehet.

– Lemondom a ma esti vacsorát – mondta Rhysnek. – Hatkor értékelünk Stephennel, de utána fel tudok menni hozzád.

– Jaj, bocsi. Rosával vacsorázom, és már nem mondhatom le, mert a múltkor is lemondtam.

Stellát eleinte nem bántotta, hogy Rhys még találkozgat Rosával. Egy héttel Stella vacsorája után szakítottak, de barátokként váltak el. Most viszont igenis zavarta a dolog. Nem attól félt, hogy újra összejönnek, csak minden ellenére volt, ami elvonta Rhys figyelmét róla. Tudta, hogy nem kellene volna megsértődnie, de nem tudott változtatni az érzésein.

– Rendben – mondta hűvösen. – Hol vannak a négyórás megbeszélésre a jegyzeteim?

Stella éves értékelése bohózatba illő jelenet volt.

A vezér minden évben komolyan elmondta neki, hogy milyen sikeres, és Stella, ahelyett hogy boldog lett volna ettől, mindig lehangolódott egy kicsit. Talán azért, mert minden évben ugyanazt írták az „ahol még fejlődnie kell” rubrikába: szorosabb kapcsolatot kell kialakítania a külföldi leányvállalatokkal, azaz: többet kéne utaznia. Mintha nem utazna eleget. És az is

igaz, hogy nehezebb esett végighallgatni, ahogy fontoskodva dicsérik a teljesítményét, miközben tudja, színjáték az egész.

De most, életében először, Stella izgult. Tudta, hogy még nem mutatott sokat az új munkájában, ami úgy tűnt, hogy nem áll többől, mint néhány, Stephennel folytatott megbeszélésből, és abból, hogy az ő neve is bekerült néhány email címzettjei közé. Egyértelmű volt, hogy fogalma sincs, mit kéne csinálnia, vagy, ahogy Stephen szerette mondogatni: „nem nőtt fel a feladathoz”.

Ezen kívül az elmúlt hat hónapban körülbelül feleolyan kevés időt szánt a munkára, mint azelőtt, és a figyelme pedig még ennél is jobban megoszlott. Senki sem szólt neki eddig, de ő tudta, hogy hanyag volt, és valószínűleg mások is észrevették ezt.

Stephen nem mosolygott.

– Ne zavarjon senki – mondta az asszisztensének. – Egy órás megbeszélésem lesz Stellával.

Stellának elszorult a szíve. Stephen a karosszékre mutatott, és teátrális mozdulattal bezárta az ajtót.

– Stella, mit is mondhatnék?

Megállt, és Stella felkészítette magát a ledorgálásra.

– Szuper voltál. Abszolút első osztályú. Folyamatosan lenyűgözöl. Átvetted ezt az új munkakört, és minden várakozásomat felülmúlod. Ezen kívül továbbra is kiválóan vezeted a gazdasági osztályt.

Stella óvatosan nézett rá, és várta, mikor jön a „de”.

– Ki kell töltenünk ezt a táblázatot, úgyhogy azt javaslom, menjünk rajta végig. De előbb szeretnék néhány szót szólni. Bebizonyítottad, hogy ki tudsz lépni gazdasági elefántcsonttoronyból a való világba. A befektetők eligazítására készített javított előrejelzéseid lenyűgözőek voltak. Köszönöm. Neked köszönhetően átadhattuk az új üzenetünket. Elmondok valamit, amit szeretném, ha titokban tartanál, amíg be nem jelentjük a jövő héten. Sokáig gondolkoztam rajta, és gondolom, csípni fogja néhány ember szemét. De, ahogy tudod – és itt elnézően felnevetett –, ez sosem tartott vissza semmitől.

Hatásszünetet tartott, majd így folytatta:

– Elhatároztam, hogy beveszlek az igazgatótanácsba.

Stella fuldokló hangot hallatott, amit Stephen az öröm kifejeződéseként értékelt.

– Igen – mondta. – Ez abból a szempontból talán meglepőnek tűnik, hogy sem a kabinetfőnök, sem a Gazdasági osztály vezetői posztja nem tipikusan igazgatótanácsi pozíció. De te megmutattad, hogy képes vagy erre. Megérdemled. És még valamit hozzá kéne tennem: úgy gondolom, az igazgatótanács nem elég sokszínű. És most nem csak a nemi arányokról

beszélék. Hanem a szemléletmódról. Te, Stella, különleges vagy. Egy bátor, őszinte és független szellem.

„Ez nem igaz” – gondolta Stella.

– Mersz kockázatot vállalni – folytatta Stephen.

„Többet is, mint hiszed” – gondolta Stella.

– De mindenekfelett – folytatta Stephen – hűséges és támogató munkatárs vagy. Tudom, hogy fenntartások nélkül megbízhatok benned. Nem mintha nem bízhatnék meg a csapat többi tagjában, de néha úgy érzem, egyesek a saját érdekeiket helyezik előtérbe. Te pedig mindig kiállsz mellettem, és őszintén megmondod a véleményed. Erre van szükségünk az igazgatótanácsban.

Stella mosolygott, és bólintott. Csodás lehetőség hullott az ölébe, de teljesen hidegen hagyta. Még sosem történt meg vele, hogy ilyen kevés munkáért ekkora jutalmat kapott volna. Talán nem is volt összefüggés a munka és a jutalom között, vagy még mindig a régi eredményeiért jutalmazták?

De a fejében csak az motoszkált: nem akarok az igazgatótanácsban ülni. Nem érdemlem meg, és nem tudok megbirkózni vele.

– Köszönöm – mondta végül, mert semmi más nem jutott az eszébe.

Stella felhívta Rhyst. A fiú felvette, és a háttérzajból úgy tűnt, már egy bárban volt.

– El kell mondanom valamit, de ne mondd el senkinek, mert hivatalosan még nem jelentették be. Tagja leszek az igazgatótanácsnak.

– Pompás – mondta a fiú.

Stella nem éppen erre a válaszra várt.

– Nem tűnsz túl vidámnak – mondta a fiúnak.

– Pedig az vagyok – felelte Rhys. – Csak most nem nagyon tudok beszélni. Node, kapok fizetésemelést – folytatta – most, hogy egy igazgatósági tag személyi asszisztense vagyok?

Stella ereiben meghűlt a vér. Ezt viccnek szánta? Nagyon remélte, hogy igen.

Aznap este, mikor bejelentette a családjának, hogy az igazgatótanács tagja lesz, Charles felnevetett. Tőle is más reakciót várt.

– Hihetetlen, Stella. Szóval megérte?

– Mi érte meg? – kérdezett vissza Stella.

– Hogy olyan korán bementél, később jöttél haza, és mintha mindig máson járt volna az agyad.

– Tényleg?

Stella nem gondolta, hogy a férje észrevette mindezt, illetve hogy különösebben érdekelte volna.

– Most, hogy kineveznek, végre lazíthatsz egy kicsit?

– Nem – mondta Stella. – Nem hiszem, hogy így működik a dolog. Lehet, hogy egyre rosszabb lesz a helyzet.

Finn egy pillanatra felnézett a számítógépes játékból.

– Ha több pénzt fogsz keresni, kapok egy plazma TV-t a szobámba, ugyee?

Charles édesanyja, aki velük vacsorázott, derűsen nézett Stellára.

– Halleluja! Stella izgató! Én mindig is mondtam, hogy így van.

– Nem, nagy – javította ki Clemmie. – Nem izgató, igazgató. Az igazgatótanács tagja lesz.